

En generation fra udryddelse

Grundlovstale af Merete Bøye

Overskriften til min tale er hentet fra en tale af den amerikanske tidligere præsident, Ronald Reagan, som sagde:

Freedom is never more than one generation away from extinction. We didn't pass it to our children in the bloodstream. It must be fought for, protected, and handed on for them to do the same.

Det betyder, frit oversat:

Frihed aldrig mere en én generation fra at udryddes. Den nedarves ikke automatisk til vores børn. Friheden må man kæmpe for og værne om, og overlevere til sine børn, så de kan gøre det samme.

Man skulle næsten tro, at Ronald Reagan havde læst Grundtvig, for Grundtvig siger næsten det samme i digtet *Folket er endnu forblindet* i 1839. Her skriver han:

*"Fred og frihed, lys og lempe, det er tidens sande tarv,
men den må sig selv tilkæmpe, hvad ej til den gik i arv."*

Jeg er enig: friheden må man kæmpe for og værne om, hvis man ønsker at den skal bevares. Men hvad er frihed egentlig? Vi taler meget om frihed. Frihed til det ene og frihed fra det andet, men hvad mener vi egentlig med ordet?

Friheden som sådan er højt besunget gennem årene, men det er som om, ordet kan dække over meget forskellige ting. Hvad er det, vi mener, når vi taler om frihed? Det er ikke altid det samme.

Det bedste guld

Der er en sang i højskolesangbogen, der hedder "Frihed er det bedste gul". Det er virkelig en hyldest til friheden. Frihed er "det bedste guld", som man kan "smykke sig" med. Den er en mur til værn mod fjender, et "gyldent skjold", en "dejlig brud" og en "sikker havn". Frihed er i det hele taget alt, hvad der er godt, fornemmer man. Da jeg gik i gymnasiet på katedralskolen i Århus i firserne hed det

sig, at den gamle rektor på stedet plejede at give eleverne en fritime, hvis de troppede op på hans kontor og sang ”Frihed er det bedste guld”, for den sang rørte ham nu så dybt.

Sådan har mange danskere haft en ærefrygt for begrebet frihed. Indtil for ca. 20 år siden, var det en selvfølge for de fleste danskere, at frihed er vigtigt. Der findes forskellige former for frihed. Grundloven beskytter en del af dem, såsom religionsfrihed, personlig frihed, ytringsfrihed, foreningsfrihed og forsamlingsfrihed. Og den mest grundlæggende frihed er ytringsfrihed, for uden den kan man ikke have de andre.

I dag er det ikke alle, der mener, ytringsfrihed nødvendigvis er godt. Jeg har vanskeligt ved at forstå dem, så derfor gengiver jeg måske ikke deres standpunkt korrekt, men det, jeg hører dem sige, er, at ytringsfrihed er en god ting, så længe man bare ikke krænker nogen med det, man siger. Det lyder fint og godt, men det er i praksis en vanskelig regel at efterleve, for næsten uanset hvad man siger, er der nogen, der kan tage anstød af det. Den engelske skuespiller Stephen Fry har sagt det meget godt: ”Nutildags er det meget almindeligt at høre folk sige: ’Jeg føler mig krænket’, som om det giver dem bestemte rettigheder. Men det er jo ikke andet end vræleri. Det betyder ingenting, det har intet formål, der er ingen grund til at respektere det som et udsagn. ’Jeg føler mig krænket’ - okay, og hvad så?”

George Orwell sagde det ganske kort og præcist: ”Freedom is the right to tell people what they do not want to hear.” Frihed er retten til at fortælle folk det, de ikke vil høre. At fortælle folk det, de gerne vil høre, behøver man ikke frihed til.

Fra livsnødvendig til ligegyldig

Der må være sket et eller andet på et tidspunkt mellem dér hvor den gamle rektor rørtes i hjertet af at høre ungdommen synge *Frihed er det bedste guld* og så i dag, hvor man kan høre politikere og kendte skuespillere vrænge på næsen af den mest basale frihed overhovedet, friheden til at ytre sig.

Jeg har en eller anden idé om, at vores forældres og bedsteforældres generationer satte friheden - og frihederne - så højt, som de gjorde, fordi de havde levet i en tid, hvor de ikke kunne tages for givet. I dag er danskerne opvokset i fredstid og ingen kan huske, hvordan det var, da der ikke var fred og frihed i Europa. Ligesom luft er frihed noget, man sætter mest pris på, når den ikke er der.

Men det er de store, vældige, abstrakte friheder. Til daglig bruger vi også ordet på en mere jordnær måde. Den sammenhæng, hvor man hører ordet frihed mest, er reklamer. Rigtig mange reklamer handler om frihed: ”Føl friheden med Bluetooth-højttalere fra Motorola!” ”Oplev friheden med Dailies Plus kontaktlinser”. Den amerikanske kilt-producent, Utilikilt, har sloganet: ”We sell freedom” - Vi sælger frihed.

I banken kan man høre ordet frihed brugt om økonomiske forhold : ”Det gir jer en vis frihed, at I er gældfrie nu”.

Folk der er på efterløn siger ofte, at de ”nyder friheden” – og dermed mener de, at de nyder ikke at være bundet op på en hverdag i faste rammer; de nyder, at de har de fornødne økonomiske rammer og den fritid, der skal til, for at de kan gøre mere eller mindre hvad de vil, når de vil.

Forældrepar kan nu også holde "børnefri" ferie, hvilket ikke betyder, at de holder ferie med deres børn, men at de holder fri fra deres børn. Der findes også børnefri rejser, børnefri restauranter og der er sågar sogne, hvor man konsekvent har dåb om lørdagen, så den faste menighed kan blive fri for børn og andre ikke-kirkevante mennesker.

Friheds-kæmper

Hvis man sammenligner den frihed det giver at gå med kilt eller tage sig en weekend på hotel uden børn med ordet friheds-kæmper, så kommer reklamebranchens og bankens frihedsbegreb til at lyde noget overfladisk. Det var jo ikke friheden fra snærende underbukser eller friheden fra at være sammen med deres børn, som frihedskæmperne under 2. verdenskrig gav deres liv for. For dem var frihed noget dybere. Frihed var en tilstand, et menneske kunne være i – modsat trældom. At man er er frit menneske, der kan trække vejret frit, tale og tænke frit – det er noget helt andet og langt mere dyrebart, end hvad mange mennesker i dag lægger i ordet ”fri”. Det er dén frihed, Reagan talte om, da han formanede amerikanerne til at passe på deres frihed og kæmpe for den – fordi den altid kun er én generation fra at uddø.

Frihed fra normer

Den kulturradikale ateist Poul Henningsen, bedre kendt som PH, skrev en vise i 1940, som hylder friheden. Den er skrevet under besættelsen, men det er egentlig kun det sidste vers, der kan tolkes i retning af opsætsighed over for besættelsesmagten. De andre handler om en anden form for frihed. Næmlig friheden fra at være bundet af konventioner – og af andre mennesker. Frihed til at reagere mod normerne, gøre sig fri af alle snærende bånd. PH skriver: "Alle mine kys er ikke ja og ikke nej. De ord, jeg svor med haand og mund, de gælder kun den svimle stund, det netop er kysset fra dig, jeg ka li." og "Kunne vi forbyde de tre ord: Jeg lover dig, var vi vist i elskovskunst paa mere ærlig vej." M.a.o: Så længe, jeg ikke med ord har lovet dig noget, så har jeg ikke ansvar for dig, vi har ingen magt over hinanden, og så er vi begge frie. Siden har der vist været eksperimenteret så meget med såkaldt ”fri” kærlighed, at de fleste nok må erkende, at hvis frihed forstås som frihed fra bånd, så er

kærligheden aldrig fri. Kærlighedens natur er at binde og lænke mennesker sammen. Med den forskel til fysiske bånd og lænker, at det gør mere ondt at løse dem end at binde dem.

Det er mit indtryk, at de fleste af dem, der gennem 70'erne tog PH på ordet og eksperimenterede med såkaldt "fri kærlighed" gjorde den erfaring, at den slags frihed, som går ud på at være fri for ansvar over for andre, selv dem man elsker mest - det er en djævelsk frihed, som ikke i længden er ønskværdig. Det er ikke sand frihed. Sand frihed er mere end bare ubundethed og grænseløshed.

Digteren Jens Rosendal skrev i 1979 hvad jeg opfatter som en slags tømmermands-sang oven på netop 70'ernes "frie kærlighed" - den sang, der hedder *Engang var frihed ordet*.

Engang - da Rosendal var ung, fornemmer man - engang var han optaget af at søge frihed, forstået som at blive fri for grænser og bånd, som PH. "Engang var frihed ordet, der brændte i mit sind. De grænseløse vidder, den frie åbne vind. Engang var alttings frihed fremdriften i min hånd. Det var min agt, mit arbejde, at sprænge alle bånd." Men grænseløsheden og den frit svævende tilstand blev for meget for ham. Det var tvivlen, der blev grænseløs og vandringen, der blev endeløs, og han fandt ud af, at mennesker har brug for grænser, og brug for at tage ansvar for andre mennesker. Den PH'ske frihed var ikke den frihed, han ønskede sig. Rosendal skriver "Nu beder jeg om grænser, et sted, hvor jeg kan stå... Nu beder jeg om ansvar og frihed for den plet, hvor jeg skal være hjemme og slås for arv og ret." Han ønsker altså grænser, ansvar OG frihed. Frihed i den forstand, jeg omtalte før - den slags frihed, som frihedskæmperne kæmpede for.

Den kristne frihed

Når vi i kirken taler om det kristne menneskes frihed, så er det også en dyb og grundlæggende frihed, vi tænker på: at vi er fri fra lovens trældom, fra syndens slavelænker. Når jeg med Anne Sofie Seidelins udgangsbøn takker for "at jeg går ud herfra som et frit menneske" - så takker jeg ikke for, at jeg har penge, at jeg har bluetooth-højtalere, at børnene er fløjet fra reden, eller at jeg kan gøre hvad jeg vil uden at tænke på andre - nej, jeg takker for, at jeg ikke lever i slaveri, at jeg har min frihed, at jeg frit kan tænke, tro og tale, at jeg er i den allerdybeste forstand et frit menneske. Derfor kunne tidligere fængselspræst Carl Lumholdt også bruge netop denne udgangsbøn over for de indsatte, han var præst for. For selvom de var i fængsel, så var de i kristelig forstand frie.

Kristendommen handler i en nøddeskal om, at vi er gjort frie. Vi er frelst i Kristus. Ordet "frelse" er et gammelt ord, der oprindeligt kom af "fri-halse". Slaver skulle gå med en ring om halsen, og når de blev sat frie, fik de ringen slået af. Så var de fri-halset - de var frelst. At være *frelst* - at være fri i kristen forstand - er med andre ord at leve uden jernlænker. Men det er ikke at leve uden bånd. At være frelst og leve som et frit menneske er at være bundet til Gud og næsten, på en anden måde, i

kærlighed og ansvarlighed. Som kristen er man helt grundlæggende fri. Man er befriet fra "Djævelens fængsel". Det er en frihed fra syndens og dødens lænker. Det er friheden til at være sig selv. Og det er en frihed, som kun Gud kan give.

Når vi i Danmark har en tradition for at mene, at frihed er vigtigt - og når vi har en grundlov, der giver os frihed til at tænke, tro og tale frit - så er det derfor min påstand, at det i vid udstrækning er fordi, Danmark står i en kristen tradition.

Ytringsfrihed - den grundlæggende frihed

Den grundlæggende frihed er som sagt ytringsfriheden. Uden friheden til frit at tænke og tale, er der heller ingen pressefrihed eller religionsfrihed. I et land uden ytringsfrihed har folket ingen indflydelse, men er helt i hænderne på magthaverne. Som George Washington sagde det: "Hvis ytringsfriheden bliver taget fra os, så kan vi føres, døve og blinde, som får til slagtehuset."

Der er mange, der bruger udtrykket, at man har frihed under ansvar. Det er et udtryk, der er hentet fra Grundloven, og det er rigtigt, at vi har frihed under ansvar. Men det kan nok være gavnligt lige at se på, hvad udtrykket egentlig dækker over. Det bliver tit brugt af dem, der går ind for begrebet "ytringsfrihed MEN" og siger, at "vi har ytringsfrihed, men vi har ikke ytringspligt". Men frihed under ansvar betyder ikke, at man skal tænke sig om, inden man taler. Det kan være gavnligt at gøre det, bevares, men man har altså ret til at lade være. Hvilket vist de fleste på et eller andet tidspunkt har prøvet at være taknemmelige for.

Debattøren Georg Metz siger: "Ytringsfriheden, som er en hjørnesten i de borgerlige rettigheder, fritager jo ikke én fra omtankens forpligtelse." Men det er faktisk lige nøjagtig, hvad ytringsfriheden gør. Og det er dybt alarmerende, at Georg Metz og med ham mange andre mennesker fra landets skrivende lag tilsyneladende slet ikke har forstået, hvad ytringsfrihed er.

Ytringsfriheden er ikke først og fremmest din ret til at sige din mening, men naboens til at sige sin. *Frihed er retten til at fortælle folk det, de ikke vil høre*, som Orwell sagde. Det er dermed også friheden til at sige noget dumt, vulgært eller stødende. (Og dén frihed har Georg Metz sandt for dyden selv benyttet sig af utallige gange, så han burde om nogen værdsætte den!)

At vi har frihed under ansvar er noget, der kommer fra Grundlovens §77, hvor der står: "Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene."

Det vil sige, at alle danskere stadigvæk har lov til at sige og skrive lige hvad de vil, også selvom det er ubegavet eller stødende. Men samtidig må de også tage skraldet for det, de siger og skriver.

Hvis man skriver løgnagtigt og ærekrænkende om andre, så er det det, der hedder injurier, og det kan man straffes for ved en domstol. Her går ytringsfrihedens grænse. Men ellers kan man sige og skrive, hvad man vil. Der er dog også den såkaldte blasfemi-paragraf og den såkaldte racismeparagraf, som sætter nogle grænser for, hvad man må sige om bl.a. religion. (Det kan man mene om, hvad man vil. Jeg mene, de paragraffer er overflødige, så længe vi har injurielovgivningen, men det er en anden snak.)

Censur

I §77 står der også, at "Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingensinde på ny indføres." Før Grundlovens indførelse i 1849 kunne bøger og tidsskrifter blive underkastet censur, hvilket betød, at de skulle læses igennem af en embedsmand, inden de kunne trykkes. Først når han havde godkendt det efter evt. at have rettet i indholdet, kunne de trykkes. Nu har vi forbud mod censur, og det vil sige, at man først kan stævne en forfatter eller journalist for injurier og lignende efter at hans bog eller artikel er udkommet.

Så der er ingen dansker, der behøver frygte for at komme under politicensur, ligesom fx Grundtvig var det i en periode af sit liv. Til gengæld har såvel medierne som de fleste privatpersoner siden 2005 påført sig selv en betydelig grad af selvcensur. Man siger tingene anderledes i det offentlige rum end mellem sine venner – og det er især i forhold til islam. Hvem tør i dag trykke en satirisk tegning af Muhammed? Der vil man tænke sig om en ekstra gang. Og det kan godt være, nogen prøver at bilde sig selv eller andre ind, at når man ikke vil tegne muhammed eller kritisere islam, så er det ikke fordi man er bange for repressalier, men blot for at være hensynsfuld og tolerant. Men det klinger nu lidt hult, når man samtidig ikke har nogen problemer med at trykke læserbreve, der er kritiske over for Indre Mission, producere børne-tv, sågar til jul og til påske, der latterliggør kristendom over en bred kam, eller bringe en lind strøm af tegneseriestriber, der gør nar ad Jesus, Moses, Buddha og Shiva. Hvis man virkelig ønsker at tage hensyn til religiøse og etniske minoriteter, hvorfor er det så kun islam og muslimer, man ikke vil gå for nær, mens man gerne vil være talerør for kritikere af andre minoriteter, såsom Jehovas Vidner eller jøder?

Satiremagasinet Charlie Hebdo gjorde grin med alle religioner. Mest kristendommen, faktisk. Men redaktionens lokaler har ikke været hjemsøgt af vildt omkringskydende kristne fundamentalister. Det er nemlig en del af de kristne fundamentalisters fundament, at man skal vende den anden kind til, så dem kan man roligt håne, spotte og latterliggøre uden at være bange for voldelige repressalier.

Nej, hensynsfuldhed og tolerance er bare en fernis hen over den frygt, der i virkeligheden driver værket. Hvilket blev smerteligt tydeligt d. 30. september sidste år, da ingen aviser turde trykke en eneste Muhammedtegning på tiårsdagen efter deres udgivelse.

Censur kan ingensinde på ny indføres, står der i Grundloven. Men der er kommet en anden lov i landet, som siger noget andet. En lov, som et lille mindretal mener, står over Grundloven – og der er tilsyneladende et flertal, der mener, at dette mindretal skal have lov at tilsidesætte vores grundlov til fordel for deres religiøse lov. Det er mig uforståeligt, hvorfor nogle mennesker er begyndt at agitere for en begrænsning af friheden og udtrykke forståelse for voldsanvendelse imod dem, der giver udtryk for islamkritiske holdninger. Men hvor ofte har man ikke hørt det påstået, at det fx er Kurt Westergaards egen skyld, at han må leve under jorden, for han kunne bare have ladet være med at fornærme Muhammed. Eller at det var Finn Nørgaards egen skyld, at han blev skudt på Krudttønden, for han kunne jo bare have ladet være med at deltage i dét arrangement til fordel for ytringsfriheden. Dog skal det siges, at ingen trods alt har sagt, at det var Dan Uzans egen skyld, at han måtte lade livet, for han kunne jo bare have ladet være med at være jøde. Eller at det var de 130 parisere på Bataclans egen skyld, at de blev dræbt, for de kunne jo bare lade være med at gå i byen og more sig. Men de hundredevis af kvinder, der blev voldtaget og befamlet nytårsnat i Köln, de kunne nu godt have holdt armslænge, synes nogle nu alligevel. Lige sådan tage en lang nederdel på og så følges ad nogle stykker ad gangen og kikke ned i jorden, når de kom forbi en vis type mænd, ikke også? Eller blive hjemme, simpelthen. Eller tage en fætter med, hvis de partout skulle i byen. Ikke sandt? Frihed under ansvar, ikke sandt?

Munden fri – hånden bundet

Vi har det stadigvæk relativt frit. Vi har stadigvæk vores grundlovssikrede frihedsrettigheder, i hvert fald på papiret. Men en voksende befolkningsgruppe i Danmark er underlagt omfattende censur, ikke bare af deres tale og skrift, men også deres påklædning, seksualpraksis, spisevaner, omgangskreds m.v. Jeg taler naturligvis om den muslimske befolkning i Danmark, som vi desværre i alt for mange år har ladet fuldstændig i stikken.

Sharialoven er i muslimske kredse i konkurrence med grundloven og overtrumfer den oftere og oftere, uden at der bliver skredet ind fra hverken myndighedernes eller politikernes side.

Politikerne har måske nok viljen til at handle. De kender i hvert fald befolkningens ønsker, set i lyset af de seneste valg til hhv folketinget og Europa-parlamentet. Men evnerne kniber det med. Hvad gøres der fx ved Grimhøj-moskeen, som er et af hovedcentrene for forkyndelsen af, at sharialoven står over grundloven, og for udbredelsen af den opfattelse, at det er i orden at udbrede islamiske love med vold og magt? Folketinget har komponeret en såkaldt ”aftale om antiradikalisering”, hvor de vil indføre nogle ”initiativer rettet mod religiøse forkyndere, som søger at undergrave danske love og værdier.”

Det er fint, at regeringen tager sagen alvorligt, men aftalen er bare dybt problematisk, fordi det er

en kæmpe gummiparagraf. Hvem skal afgøre, hvad der undergraver danske love og – ikke mindst – danske værdier. Hvem bestemmer, hvad der er danske værdier, og hvad der undergraver dem? Det er helt meningsløst. Og det kan snart blive frihedens forsvarere i stedet for dens modstandere, der kommer til at blive ramt af den lov. For prædiker Lars Hedegaard ikke had, når han advarer om islams skyggesider? Undergraver kristne friskoler ikke danske sekulære værdier, når de fortæller børnene, at verden er skabt af den kristne Gud?

Så længe, man ikke vil sige højt, at dette handler om radikal islam, så nytter sådan en lov intet. Den skader mere, end den gavner.

Man er nødt til at nævne problemet ved navn og sige: det er islamismen, der er et problem. Men islamismens iboende voldspotentiale kan man allerede bekæmpe med grundloven i hånd, hvis man vil. §78 Stk.2. Siger nemlig, at "Foreninger, der virker eller søger at opnå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom." Så hvis en islamisk prædikant opildner til vold (eller det kan også være en kristen eller buddhistisk prædikant, bevares, det er der bare ikke den samme præcedens for), så kan man med grundloven i ryggen trække vedkommende i retten og få ham dømt. Hvorfor gør man ikke det?

Grundtvig er ophavsmand til udtrykket "munden fri – hånden bundet". Det betyder, at ytringer ikke skal kriminaliseres – men det skal vold. Spørgsmålet om man bruger ord eller sværd er hele humlen i dette her. For når vi kan sige i dag, at ytringsfriheden er truet, så er den jo ikke truet af, at der er nogen, der "prædiker had". Den er truet af, at der er nogen, der bruger vold mod dem, der ytrer visse holdninger. Man skal være mere end almindeligt ræd af sind, før man censurerer sig selv af frygt for vrede læserbreve eller et hånligt blik. Det er ikke af frygt for ytringer, at Jyllandspostens redaktionslokaler nu er under stærk politibevogtning. Det er ikke af frygt for ytringer, at Charlie Hebdo er holdt op med at tegne Muhammed. Det er af frygt for vold og drab. Det er heller ikke af frygt for ytringer, at præsten i Tingbjerg har forladt sit embede, at mange forlag tænker sig om en ekstra gang, inden de udgiver islamkritiske bøger, eller at mange muslimske piger i Danmark ikke tør gå utildækkede på gaden. Det er af frygt for vold og drab.

Denne frygt har grebet mange mennesker. Den breder sig som ringe i vandet. Jeg taler som præst med mennesker, der har brug for sjælesorg, fordi de er bange for, hvad der skal ske med Danmark – og dermed med deres egne børn og børnebørn – i de nærmeste årtier. De læser Houellebecqs og Boualem Sansals dystopiske fremtidsromaner om et Europa i islamismens greb, og de er bange for, at det går i opfyldelse, men de tør ikke selv stå frem og sige islamiseringen imod. Men det er de nødt til.

Tænk, hvis vi under Muhammed-krisen i stedet for kollektivt at dukke nakken, alle sammen havde lavet hver en tegning af Muhammed og postet den på internettet? Hvilken forskel, det ville have gjort! Så ville vi have vist de voldelige islamister, at vi ikke kan trues. At vi står sammen. At vi er

parat til at forsvare vores kultur og vores frihedsrettigheder, koste hvad det vil.

I stedet lader vi os kue. Vi bøjer os dybere og dybere i støvet for islam med dens mange religiøse forbud og skelnen mellem rent og urent. Og vi skal ikke stikke os selv blå i øjnene ved at kalde det tolerance, for det er det ikke. Vi indretter bederum for muslimer, men ikke for buddhister. Vi udrydder svinekød fra børnehavernes menuer for at imødekomme muslimer, men undgår ikke oksekød af hensyn til hinduer. Vi finder os i, at vi er alle skal spise kyllinger, som en imam er blevet betalt for at råbe "alahu akbar" over. Vi opretter svømmehold for burkini-klædte muslimske piger, som må bade for nedrullede gardiner, og kalder det i ramme alvor: et integrationsprojekt.

Selvom grundloven stadig lover os ytringsfrihed, pressefrihed, religionsfrihed og forsamlingsfrihed, så har vi de facto ikke de friheder længere.

For vi kan ikke kritisere Muhammed, vi kan ikke tegne ham, jøderne kan ikke gå på gaden med davidsstjerne på, og Trykkefrihedsselskabet kan ikke holde årsmøde uden PET-beskyttelse. For nu slet ikke at nævne Lars Vilks-selskabet.

Men værst af alle har de muslimske piger og kvinder det. De lever i kontrollerede parallelsamfund, hvor det ikke er grundloven, men sharialoven, der gælder. Og det får den lov til, for, som tolerancens forkæmpere siger: "Det er jo en del af deres kultur at gå med tørklæder og indgå arrangerede ægteskaber."

Vi er i praksis ved at have vendt op og ned på Grundtvigs ord: "Hånden fri - munden bundet". I hvert fald i de områder af landet, hvor der bor mange muslimer. Måske er der mange af de piger, der trives med at gå tildækket, ikke måtte svømme sammen med drenge, ikke måtte komme med til klassefester og i det hele taget få deres liv styret i alle ender og kanter af deres fædre og brødre. Men hvad med dem, der ikke gør? De piger har vi ladet fuldstændig i stikken. I tolerancens navn, vel at mærke. De piger kan ikke bare forlade deres familie og begynde at leve på en vestlig måde. For de er ikke bare kontrolleret med ord, men med vold. Det er der snart så mange, der har vidnet om, at det simpelthen ikke er troværdigt at benægte, at det er sådan, det er. Ahmed Akkari, Naser Khader, Yahya Hassan, Firoozeh Bazrafkan, Massoud Firoozandeh, og mange flere. I disse miljøer gælder det, at hånden er fri, munden bundet.

Problemet er os selv

Vores frihed i Danmark er truet. Men den er ikke truet af islam. Den er ikke truet af muslimerne. Friheden er truet af danskerne selv. Den vestlige kultur er ved at implodere af selvhad. Vi kan næsten ikke kritisere vores egen kultur nok, og rose andre kulturer nok. Jo mere fremmed for os, en kultur

er, des bedre synes vi om den. I vores egen kultur har vi kun blik for det onde, i de andres, kun for det gode. Den vestlige kultur er undertrykkende pave-åg, blodige korstog, kedelig kølig protestantisme, umenneskelig slavehandel, tromlende kolonialisme, blegfede legemer og brun sovs og nazi-Tyskland. De andres kulturer er varmblodet salsadans, lækker hummus, eksotisk åndelighed, slanke, sunde kroppe, inciterende rytmisk musik og smukke klædedragter. De andre er bedre i kraft af deres farve, deres mad, deres tro, men først og fremmest i kraft af, at de har været undertrykt af os. Et undertrykt folk har altid ret, som man siger.

Men i vores selvudslettelse og dybe knæfald for det anderledes, giver vi køb på alt det, vi holder af ved vores egen kultur - og åbner døren på vid gab for alt det fra den fremmede kultur, som mange mennesker faktisk er flygtet her op til de blegfede frikadedanskeres kakkeborde for at undgå. Jeg talte sidste år med en kurdisk journalist, som var flygtet fra islamisk stat. Han sagde: "det dumme, Europa har gjort, er at åbne ladeporten for alle, der vil hertil. Nu kommer mine fjender herop efter mig." Han fik desværre ret - det viste sig, at der gemte sig ikke så få islamistiske krigere i migrantstrømmen fra den arabiske verden.

Vi skal passe på, at vi ikke i misforstået hensyntagen svigter både os selv og dem, der er kommet til vores land fra den islamiske verden, fordi de er forfulgt eller uønskede dér. Det burde ikke være sådan, at folk som Naser Khader og Massoud Fouroozandeh skal leve med politibeskyttelse her i Danmark. Og det burde forresten heller ikke være sådan, at disse mennesker skal kaldes for 'husnegre' eller 'præmieperkere' eller hvilke grimme gloser pæne mennesker ellers kan finde på at overdænge dem med, bare fordi de holder af de frihedsværdier som vi hylder her i landet - og advarer os om, hvad der kan ske, hvis vi gør knæfald for dem, der vil vores frihed til livs.

Vil vi bevare vores land, vores frihed, vores kultur og værdier, så kræver det, at vi selv står ved dem. *Aldrig kan et folk forgå, som ikke vil det selv*, sagde den national-konservative digter Valdemar Rørdam i 1907, og han havde så ganske ret. Ingen kan tage vores arv og kultur fra os, hvis vi ikke selv giver køb på det.

Derfor skal vi rette ryggen og være stolte af vores land, vores tro, vores kultur. Vi skal insistere på, at grundloven står over sharia-loven. Vi skal også insistere på, at vores kultur er værd at bevare. At vores vaner og dyder er værd at holde i hævd. Og det vil sige at stå fast på danskernes kristne og sekulære traditioner for fx seksuel frihed, ligestilling mellem køn og mellem racer, og retten til frit at tænke, tro og tale. Det vil også sige at stå ved, at man godt kan lide frikadeller og kartofler, at hejse Dannebrog med stolthed og kærlighed, når der er noget som helst at fejre, og at synge med på vores fædrelandssange af karsken bælg og uden ironisk distance. Lige så vel som en iraner kan være stolt af at være iraner og en ghaneser stolt af at være ghaneser, kan en dansker godt være stolt af at være

dansker. Man skal have kærlighed til sit fædreland, uanset hvor man kommer fra, og derfor skal vi danskere også vise vores kærlighed til Danmark, til det danske sprog og til det danske flag - ikke kun Grundlovsdag, men alle dage. Vi har meget at være vores fædreland taknemmelige for.

Der er grund til at have kærlighed til det danske samfund med dets foreningsliv, sociale sikkerhedsnet, høje grad af tillid og omsorg for de svageste. Der er grund til at have kærlighed til det danske landskab med de bløde grønne bakker, høje bøge, havet og søerne, de hvide landsbykirker og det milde klima. Der er grund til at have kærlighed til den danske litteratur: Blicher, H.C. Andersen, Henrik Pontoppidan, Holberg, og til den danske sangskat: Thøger Larsen, Oehlenschläger, Drachmann. Og til den danske kirke, som Grundtvig, Kierkegaard og Jakob Knudsen har sat deres præg på.

Sidst men ikke mindst er der grund til at have kærlighed til den danske grundlov, der nu i 167 år har sørget for, at Danmark er et af de frieste lande i verden. Den frihed skal for enhver pris holdes i hævd, værnes om og kæmpes for. For den er det bedste guld.

Jeg vil lade Valdemar Rørdam levere de afsluttende ord:

*Vort løsen er: Trods alt!
Når Danmark har os kaldt,
så står vi eller falder, som Dybbøls kæmper faldt.
For fædreland og sprog,
for dansk i mund og bog,
for kongeborg og bondegård, for hjemmets mindste krog.
Vi ved, et fjæld kan sprænges, og tvinges kan en elv,
men aldrig kan et folk forgå, som ikke vil det selv.
Med penge, liv og blod
til sidste åndedrag
for Danmarks frie flag!*